

Hồi Thứ Ba Mười Lăm

KẾT NGHĨA TỶ ĐỆ

Huy phu nhân nghe hỏi thì gật đầu đáp:

– Đại ca ta muốn tướng công mang chiếc ngọc bội này đến gặp lão thân, chính muốn lão thân trợ giúp tướng công hoàn thành tâm nguyện của lệnh sư. Thế nhưng để sau khi giải quyết xong chuyện trước mặt, lão thân sẽ dẫn tướng công đi gặp một người...

Nhạc Tiểu Tuấn từ khi hạ sơn đến giờ, trong lòng chỉ mong hoàn thành tâm nguyện của sư phụ, lúc này nghe một câu của Huy phu nhân mà mừng không kể xiết, vội đứng lên chấp tay thì lễ nói:

– Đa tạ phu nhân. Không biết người này là ai, phu nhân có thể cho biết?

– Ô, Nhạc tướng công không nên hỏi nhiều, đến đó sẽ biết, có điều đại ca ta từng dặn tướng công phải chuyên cần luyện chiêu kiếm đó, tướng công không được lơ là, luyện càng tinh thâm thành thực càng tốt. Có hoàn thành tâm nguyện của lệnh sư hay không, đều hoàn toàn tùy thuộc vào Nhạc tướng công đấy.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe ra tựa hồ như tâm nguyện năm xưa của sư phụ đều tùy thuộc vào chiêu kiếm của chàng, nhất định là phải thắng Tống Trấn Sơn và giờ là Huy phu nhân, đều nhất định không chịu nói rõ ra, chàng cũng không tiện hỏi dồn, khi ấy nói:

– Tại hạ ghi nhớ.

Chẳng mấy chốc, bữa cơm cũng xong, chàng liền từ biệt.

Huy phu nhân tiễn chân chàng, ân cần dặn:

– Nhạc tướng công đến Dương Châu, đã xem như là người nhà thì chớ khách khí, lão thân đã dặn Tiểu Thúy sắp đặt cho tướng công một thư phòng để nghỉ ngơi, buổi tối nên về đây dùng cơm, chớ nên ăn ngoài quán nhé.

Nhạc Tiểu Tuấn chấp tay nói:

– Thịnh tình của phu nhân tại hạ xin tâm lĩnh, nhưng hiện giờ bọn tặc đảng đã phục trong thành, tại hạ đi nhiều đến đây không tiện. Vả lại tại hạ lúc vào thành cũng đã thuê phòng ở khách điểm Tiểu Giang Nam, phu nhân chớ nên bận tâm. Tối đến, khi lên đèn, tại hạ sẽ quay trở lại.

Nói rồi chàng chấp tay bái biệt lần nữa rồi mới ra khỏi Quy Vân Trang, trong lòng bây giờ mới nhớ tới Trúc Thu Lan, không biết nàng đã đến khách điểm chưa?

Vừa về đến phòng trong khách điểm, tiểu nhị mang trà lên, chàng hỏi ngay:

– Có người đến tìm ta không?

– Thưa không.

– Kỳ lạ, tiểu muội ta bảo là hôm nay sẽ đến, sao không thấy đến nhỉ?

Tiểu nhị nhoẻn miệng cười nói:

– Còn sớm lắm mà, thông thường người ta chỉ đến đây trở vào lúc hoàng hôn.

Tiểu nhị đi rồi, trong lòng chàng tự nhiên có chút bất an, bọn tặc dám bắt cóc cả thiên kim ái nữ của Hoài Dương đại hiệp, đương nhiên đối với Hoài Dương đại hiệp chẳng coi ra gì. Vả lại bọn chúng nhất định có vây cánh ở đây rồi.

Không lẽ Trúc Thu Lan đã gặp chuyện gì sao? Nghĩ vậy lòng thêm lo, nhưng chợt nhớ là nàng đến Tiên Nữ miếu gặp mẹ nàng, nhất định không thể có chuyện gì nguy hiểm.

À, đúng rồi. Chàng nghe Trúc Thu Lan nói Tiên Nữ miếu thường là nơi hỗn tạp, tam giáo cửu lưu hay qua lại tụ tập nơi đây, ta sao không thử đến đó một chuyến? Không chừng giữa đường có thể gặp Trúc Thu Lan, mà đồng thời còn có thể dò thăm tung tích Huy Huệ Quân?

Nghĩ rồi chàng liền rời phòng ra đường tìm đến Tiên Nữ miếu ở ngoài thành.

Tiên Nữ miếu có một quảng trường rất rộng, trước đây vốn là nơi buôn bán tập trung thóc gạo của cả vùng Dương Châu. Thương nhân về sau thấy địa thế thuận lợi, bèn mở mang hàng quán bán đủ thứ, hình thành một thương trường tự nhiên.

Ở đây tập trung đủ loại người tam giáo cửu lưu, thoạt nhìn người chen chúc mua bán tấp nập, chỗ ăn chơi cũng mở ra đông không kém, đủ thấy là nơi tụ hội nhiều thành phần phức tạp.

Nhạc Tiểu Tuấn chen người lách đi giữa chợ một hồi, cố quan sát kỹ, nhưng chỉ nhận ra vài tên tướng tá hững hờ, bất quá cũng chỉ là hạng lưu manh đầu gấu mà thôi. Còn như cao thủ tầm cỡ thì chẳng hề thấy, đương nhiên nơi tạp loạn này không tìm ra tay chân bọn tặc đảng, cũng khó tìm thấy Trúc Thu Lan.

Sau một hồi loanh quanh, nhìn trời hoàng hôn sắp đổ xuống, chàng thả bộ dọc theo đường lớn chưa có mục đích. Bỗng thấy bên đường có một tiệm trà khá lớn, trong lòng thầm nghĩ:

– Trà lâu tửu điểm thường là nơi giang hồ lạc cước dừng chân, hay là ta vào thử xem sao?

Lúc ấy vẫn chưa lên đèn, trên lầu trà khách rất đông, nói chuyện ồn ào hỗn tạp.

Nhạc Tiểu Tuấn chọn một chiếc bàn gần bên cửa sổ nhìn xuống đường, một gã tiểu nhị đơn đả chạy đến cúi người hỏi:

– Công tử dùng trà gì ạ?

– Long Tĩnh.

Nhạc Tiểu Tuấn chỉ thuận miệng đáp gọn.

Tiểu nhị đi rồi, Nhạc Tiểu Tuấn đảo mắt nhìn quanh một vòng nghe ngóng, bọn trà khách phần lớn là thương nhân hoặc một ít là nho sinh, viên chức đến dùng trà nói chuyện phiếm. Dùng nói là nhìn thấy người giang hồ, mà người mang kiếm vào trà lâu cũng chỉ duy nhất một mình chàng, tự nhiên không ít ánh mắt lén nhìn chàng ngạc nhiên.

Tiểu nhị mang trà lên, chàng gọi thêm hai món bánh ngọt nhắm cùng trà.

Trà quán thường là nơi để người ta thưởng trà nghỉ ngơi sau một ngày lao động buôn bán mệt mỏi. Cho nên thần thái ai nấy thấy cũng đều ưu nhàn thoải mái, nói cười vui vẻ.

Ngược lại Nhạc Tiểu Tuấn thì trong lòng khởi lên nhiều niềm lo lắng bất an, chàng nghĩ đến Huy Huệ Quân hiện giờ đang ở trong tay tặc đảng, không biết hiện giờ nàng bị giam giữ nơi nào?

Mà manh mối của bọn tặc đảng xem ra cũng khó dò thăm được. Rồi lại nghĩ đến Trúc Thu Lan, không biết đã gặp được mẹ nàng chưa? Không biết hiện tại đang ở đâu mà chưa đến khách điểm tìm chàng? Cuối cùng trong đầu chàng quay trở lại với chuyện vừa rồi gặp Huy phu nhân, tâm nguyện sư phụ chàng cứ như lời lão nhân gặp dưới chân núi Vân Đài thì chỉ cần Tống Trấn Sơn giúp đỡ là hoàn thành tất cả.

Thế nhưng, Tống Trấn Sơn lại bảo chàng mang ngọc bội đến gặp Huy phu nhân, rồi bà ta bảo sẽ đích thân đưa chàng đi, giúp chàng hoàn thành tâm nguyện của sư phụ. Nhưng bà ta bảo sẽ đưa chàng đến gặp người kia. Vậy người kia là ai? Thực ra, Huy phu nhân biết được gì về tâm nguyện năm xưa của sư phụ chàng?

Một mình nhấm nháp hết bình trà, ngược nhìn trong quán đã lên đèn, chàng liền kêu tiểu nhị thanh toán tiền trà, đoạn quay xuống lầu trở về khách điểm.

Tên tiểu nhị thấy chàng trở về, đơn đả nghênh đón với nụ cười cố hữu, không đợi chàng hỏi, đã nói ngay:

– Công tử, tiểu thư hôm nay không đến, có lẽ ngày mai sẽ đến.

Vậy là Trúc Thu Lan vẫn chưa đến.

Nhạc Tiểu Tuấn trong lòng thầm lo, nếu như nàng tìm gặp mẹ nàng thì nhất định đã đến, nhưng giờ vẫn chưa đến, có thể mẹ nàng đã không còn ở Dương Châu nữa, cho nên nàng đã lần theo dấu hiệu để lại của mẹ nàng mà rời khỏi đây rồi.

Không, cho dù mẹ nàng quả thực là không còn ở Dương Châu, thì nàng nhất định cũng phải quay lại đây để thông báo cho chàng một tiếng rồi đi mới đúng. Vậy chẳng lẽ...

Tiểu nhị thấy chàng trầm ngâm không đáp, liền đánh tiếng:

– Công tử, phòng mà công tử thuê sẵn cho tiểu thư... Nhạc Tiểu Tuấn như sực tỉnh lại, xua tay nói:

– Không sao, cứ để sẵn cho ta.

Tiểu nhị cúi đầu cười nói:

– Công tử, tiểu nhân đã đốt đèn trong phòng, công tử xin cứ về phòng nghỉ, tiểu nhân sẽ mang nước ấm vào cho công tử rửa mặt.

Nhạc Tiểu Tuấn chẳng nói gì, quay về phòng mình.

Thế nhưng vừa bước chân vào phòng, bất chợt phát hiện trên bàn ngay dưới bệ đèn một mảnh giấy điều để lại.

A, quả nhiên Lan muội đã trở về, không thấy ta nên viết giấy để lại đây mà.

Nghĩ vậy chàng bước nhanh đến bên bàn cầm lấy tờ giấy điều lên xem, chỉ thấy trong giấy ghi rằng:

“Bên Ngũ Đình kiều, Sáu Tây Hồ, cung hầu hiệp giá”.

Không có xưng hô, cũng không để lại tên, chỉ bằng khẩu khí này nhất quyết không phải là của Trúc Thu Lan.

Nhưng nếu không phải nàng thì là ai?

Khi ấy tiểu nhị mang chậu nước ấm vào, chàng hỏi ngay:

– Tiểu Nhị ca, Sáu Tây Hồ nằm ở đâu?

Tiểu nhị đặt chậu nước lên bàn, cười đáp:

– Sáu Tây Hồ nằm ngay ngoài Thiên Ninh môn, có điều giờ này đã lên đèn, cổng thành đã đóng, công tử muốn đến đó ngắm cảnh cũng phải chờ đến ngày mai kia.

Nhạc Tiểu Tuấn không nói gì thêm chỉ hỏi han đường đi đến đó rồi bảo hấn lui ra.

Nhạc Tiểu Tuấn lại lấy tờ giấy điều ra xăm xoi nhìn kỹ lần nữa, ngẫm nghĩ trong đầu, những vị cô nương mà chàng quen thì ngoài Trúc Thu Lan và Huy Huệ Quân ra có chẳng chỉ là Tiểu Thúy. Thế nhưng bằng vào khẩu khí người này thì không thể là ai trong số bọn họ, không biết người này là ai nhỉ?

Hiện tại chỉ có một điều là đi hay không đi gặp người đó?

Huy Huệ Quân thì đang ở trong tay tặc đảng, Trúc Thu Lan đi không thấy quay lại, tự nhiên có một nữ nhân khác hẹn gặp mình, lẽ nào lại bỏ qua cơ hội này?

Nghĩ vậy chàng liền khóa trái cửa lại, rồi ra khỏi phòng theo hướng cửa sổ, tung người lên nóc nhà, vọt qua thêm mấy nóc nhà của dân cư nữa rồi mới nhảy xuống một con hẻm.

Ra hết hẻm thì đã là cuối phố, chàng cứ thuận theo đường lớn mà đi về hướng Đông ra hướng cổng Thiên Ninh. Từ xa xa đã có thể thấy bức tường thành cao tám hai trượng chặn lối. Chàng liền bỏ đường lớn đi men theo bờ tường thành đến một đoạn vắng nhà dân, bây giờ mới tung người vọt lên đầu tường bay hẳn ra ngoài.

Từ trên đầu thành phi thân xuống đã có thể nhận ra mặt hồ bàng bạc trong màn

đêm. Lúc này cuối đông, khách nhân đến đó thường cảnh rất ít, huống gì lại là đêm đầu tháng, không trăng vắng sao.

Nhạc Tiểu Tuấn không biết Ngũ Đình kiều mà trong thư người kia viết ở đâu, bây giờ cứ thả bộ đi trên bờ đê dọc theo hồ. Qua một lúc, bỗng thấy trước mặt một đình tạ nổi giữa hồ khá lớn, chung quanh có nhiều tầng liêu rữ xuống, nối với bờ hồ là một chiếc cầu nhỏ có lan can hai bên.

Tuy chưa từng đến đây bao giờ, nhưng chàng cũng đoán ngay đây chính là Ngũ Đình kiều chứ chẳng nghi. Nghĩ vậy, chân tự nhiên cũng bước nhanh hơn, lúc đến gần thì đã nhìn thấy rõ, giữa cầu có một bóng người mảnh khảnh, người tựa lan can hướng mặt ra hồ.

Chàng chỉ nhìn được người này từ phía sau, nên căn bản không nhận được ra là ai.

Bóng người đứng là nữ nhân, cứ nhìn thần thái cô ta tựa hồ như đang đợi ai, mà cũng tựa hồ như đang ngưng thần suy nghĩ điều gì? Tựa hồ như không hay biết có người đang đến gần.

Nhạc Tiểu Tuấn đặt chân lên cầu đi rất khẽ, nhưng thấy đối phương không quay lại, nên cũng không tiện đến gần, chàng dừng lại, cố tình hắng giọng lên tiếng.

Người kia vẫn không quay lại, cất giọng hỏi:

– Nhạc tướng công cuối cùng rồi cũng đến.

Giọng thanh thoát vút cao, nhưng nghe ra rất quen, chỉ có điều nhất thời chàng chưa nghĩ ra được là ai?

Bèn chấp tay đáp:

– Chính Nhạc mỗ.

Người kia buông tiếng cười nhẹ nói:

– Tôi ở đây cung hầu tướng công đã hơn một khắc.

Rõ ràng là câu có ý hận trách chàng đến trễ một khắc giờ, thế nhưng tiếng cười trong trẻo tựa hồ như không có chút gì trách móc.

– Cô nương hẹn tại hạ ra đây, không biết có gì chỉ giáo?

– Đương nhiên là có.

Vừa nói cô ta vừa quay người lại. Lúc này chàng mới kịp nhận ra là ai, bất giác ngớ cả người. Người này không phải Thân Phi Quỳnh mặt lạnh như băng thì còn là ai?

– Thì ra là Thân cô nương.

Vừa nói chàng vừa chấp tay thì lễ.

Đôi mắt phụng của Thân Phi Quỳnh trong màn đêm sáng long lanh như hai hạt minh châu cứ nhìn chăm vào mắt chàng nói:

– Vậy người nghĩ người hẹn người tới đây là ai?

– A, tại hạ phỏng đoán không ra.

Thân Phi Quỳnh lại cười nhẹ:

– Hiện tại thì người biết rồi chứ?

– Đương nhiên, có điều không biết cô nương hẹn tại hạ đến đây gặp mặt có chuyện gì?

Thân Phi Quỳnh ánh mắt hàm tình lưu lộ, nhìn chàng hồi lâu rồi nói:

– Đã đến thì yên, hơn nữa ta không phải là hổ ăn thịt người. Vào đi, mời ngồi.

Nói rồi cô ta thướt tha đi vào hắc trong đình, chìa tay mời khách rồi thông thả ngồi xuống đối diện. Nhạc Tiểu Tuấn nghe cô ta đã nói khẳng khái như vậy, chỉ đành theo cô ta vào trong đình ngồi xuống.

Đêm đầu tháng trăng vắng sao thưa, thế nhưng từ mặt hồ phản chiếu ánh sáng bàng bạc hắt vào, cuối cùng đủ cho chàng nhìn thấy nét hoa trên mặt giai nhân. Cô ta đêm nay nét mặt lạnh lùng biến đâu mất cả, thay vào đó là vẻ kiêu diễm duyên dáng vốn có ở nữ nhân, rõ ràng là trong lòng tình cảm cô ta đã khác hẳn trước đây.

Hai người ngồi đối diện với nhau một lúc lâu, Thân Phi Quỳnh vẫn chưa lên tiếng.

Nhạc Tiểu Tuấn đành giọng hỏi:

– Thực ra cô nương hẹn tại hạ đến đây là có chuyện gì?

– À, tôi trên đường thấy Nhạc tướng công, cho nên hẹn đến đây nói chuyện.

Nhạc Tiểu Tuấn nghĩ nhanh trong đầu hỏi:

– Cô nương đến Dương Châu này có chuyện gì?

– Không có gì.

Nói rồi cô ta sửa lại mái tóc, mỉm cười nói tiếp:

– Tôi đến Dương Châu bái kiến một người.

– À, thì ra vậy. Thế cô nương định nói chuyện gì với tôi?

– Tôi cũng muốn hỏi tướng công đến Dương Châu này làm gì?

– Cô nương hỏi tại hạ câu này là có ý gì?

Thân Phi Quỳnh ngưng ánh mắt nhìn chàng, từ từ nói:

– Nhạc tướng công không chịu nói ư? Thực ra, tướng công không nói thì tôi cũng biết tướng công đến đây vì Huy Huệ Quân.

Nhạc Tiểu Tuấn nét mặt đành lại hỏi gấp:

– Chính cô nương đã bắt Huy tiểu thư?

Thân Phi Quỳnh giọng hàm oán trách nói:

– Nhạc tướng công trách nhâm người rồi. Bắt cóc Huy Huệ Quân không phải là tôi.

– Vậy thì là ai?

– Đêm nay tôi chẳng đổ kị điều gì, nên có chuyện muốn nói với Nhạc tướng công.

– Cô nương cứ nói.

Thân Phi Quỳnh nhìn chàng rất lâu, hỏi đầy hàm ý:

– Tôi nói ra, liệu Nhạc tướng công có chịu nghe không?

– Ô, cô nương không ngại gì cả nói ra tại hạ nghe thử xem.

Thân Phi Quỳnh nét mặt rất thành thực nói:

– Hãy nghe lời khuyên của tôi, sáng sớm mai, Nhạc tướng công nên lập tức rời khỏi Dương Châu.

– Tại sao?

Nhạc Tiểu Tuấn điềm nhiên hỏi lại.

– Huy cô nương tuy bị bắt cóc, thế nhưng tuyệt đối không nguy hiểm. Chỉ cần đem Hấp Kim Kiếm đến đánh đổi thì đối phương sẽ tha ra ngay. Hay nói rõ hơn chút nữa, nếu không đem Hấp Kim Kiếm đến đổi người, thì không ai cứu nổi cô ta. Cho nên Nhạc tướng công có ở Dương Châu này hay không thì cũng thế thôi.

Nhạc Tiểu Tuấn cười nhạt nói:

– Thì ra cô nương hẹn tại hạ đến đây để thuyết khách.

Thân Phi Quỳnh mặt hoa biến sắc, nói:

– Người nói gì? Ta bày kế thuyết khách ư?

– Hừ, chẳng lẽ lại không đúng? Nhạc mỗ này đã nhúng tay vào chuyện gì rồi thì quyết không khi nào chịu rút lui, trừ phi người lập tức thả Huy tiểu thư ra.

Song phương chỉ bằng vào hai câu này đã thấy thái độ thay đổi, không khí trở nên căng thẳng.

Thân Phi Quỳnh ánh mắt hàm phần hận rít lên:

– Nhạc Tiểu Tuấn, người chẳng biết tốt xấu gì cả.

– Tại hạ thế nào là không biết tốt xấu?

Thân Phi Quỳnh bỗng nén tiếng thở dài, nói giọng u uất:

– Nhạc Tiểu Tuấn, lẽ nào lời nói ta người không chịu tin? Ta nói việc bắt cóc Huy Huệ Quân là do người khác làm, người không tin nổi ư? Ta khuyên người ngày mai rời khỏi Dương Châu cũng chỉ có ý tốt, người cũng không tin. Cứ tựa hồ như người chỉ tin rằng, đêm nay ta hẹn người đến đây là lập kế trước để đưa người vào bẫy...

Nói đến đây, giọng cô ta nghẹn ngào đi vì u uất lẫn trách móc. Thân Phi Quỳnh thường ngày lạnh lùng như băng sương, giờ đây trở thành một thiếu nữ mềm yếu tình cảm.

Lặng người hồi lâu, cô ta nói tiếp:

– Nhạc Tiểu Tuấn, một người con gái lấy danh tiết cả đời làm trọng, Thân Phi Quỳnh ta trước đây vốn chưa từng xem đàn ông vào đâu, thế nhưng kể từ lúc gặp người, từ cái đêm... Đêm trị thương cho Trúc Thu Lan...

Nói đến đó, cô ta bỗng ửng đỏ cả mặt, cúi đầu không thể nói tiếp được nữa.

Nhạc Tiểu Tuấn bất chợt cũng nhớ lại chuyện đêm ấy Kim Thiết Khẩu mượn tay chàng Cách Thân Truyền Công trị thương cho Trúc Thu Lan, bất giác cũng đỏ bừng cả mặt.

– Đêm đó tại hạ thực có lỗi với cô nương.

Cuối cùng chàng cũng phải thừa nhận.

Thân Phi Quỳnh ngược mắt lên nhìn chàng nói:

– Nhạc tướng công không cần nói, chỉ cần tướng công biết chuyện này là đủ. Đẳng nào tôi tuy bằng tâm ngọc thể, nhưng kể từ hôm đó, tôi... Tôi... Trong lòng đã thuộc về... Tướng công... Phải cố gắng lắm Thân Phi Quỳnh mới dám buông trọn câu.

Nhạc Tiểu Tuấn cả người chấn động, buột miệng la lên:

– Thân cô nương...

Thân Phi Quỳnh lại cúi đầu lẩn tránh ánh mắt của chàng, nói tiếp:

– Nhạc tướng công, Thân Phi Quỳnh đêm nay đã không kể sĩ diện nữ nhi mà biện bạch chân tình cùng với tướng công, tôi hoàn toàn không phải là hạng nữ lưu giang hồ dâm đãng chẳng biết sĩ diện... Tóm lại... Ái, ai bảo tôi sinh ra nhằm phận nữ nhi...

Lời nay quá rõ, sinh ra phận nữ nhi, chỗ quý giá nhất há dễ để người ta chạm đến? Đêm ấy chính vì Nhạc Tiểu Tuấn đã vì cứu trị cho Trúc Thu Lan mà bất đắc dĩ phải theo lời Kim Thiết Khẩu chạm vào chỗ kín trên người cô ta. Điều sâu kín này trong lòng cô ta không biện bạch với chàng thì còn biện bạch với ai?

Nhạc Tiểu Tuấn đương nhiên không thể không hiểu, chàng tỏ ra lúng túng, nhìn cô xoa tay nói:

– Thâm tình của Thân cô nương, theo lẽ tại hạ phải...

Thân Phi Quỳnh không để chàng nói hết, cất tiếng cười thê lương nói:

– Tôi biết trong lòng tướng công đã thuộc về người khác, tôi đêm nay hẹn tướng công đến đây nói những lời này quyết không phải muốn tướng công động tình thương hại tôi. Tôi cũng không phải để tướng công yêu thương tôi mà cùng người tranh đoạt tình yêu. Tôi chỉ hy vọng tướng công hiểu thấu lòng tôi, hiểu rằng mình đã có tồn tại

trong lòng người tri kỷ, chỉ cần tồn tại trong lòng tướng công, tồn tại trong lòng tôi là quá đủ.

Nhạc Tiểu Tuấn chung quy không phải là người sắt đá mà không linh hội hết chân tình của đối phương.

Chàng bất giác cảm động không nén nổi lòng mình, chàng nắm lấy tay cô ta, thân thiết nói:

– Quỳnh tử tử, cô đối với tiểu đệ tốt quá, tiểu đệ nguyện ý coi là tử tử tốt nhất của tiểu đệ...

Thân Phi Quỳnh bị chàng nắm lấy đôi tay ngọc thì bất giác thẹn thùng, đồng thời u buồn biến thành vui mừng, ngưng mắt nhìn chàng âu yếm nói:

– Tuấn đệ, chỉ cần một câu này của đệ là quá đủ.

Nói rồi cô ta rút tay lại, thấp giọng tiếp:

– Tuấn đệ không hiềm chê ta mà coi ta là tử tử, vậy Quỳnh tử tử chỉ có một lời khuyên, ngay sáng mai hãy rời khỏi Dương Châu được chứ?

Cuối cùng nàng vẫn trở lại chính đề.

– Quỳnh tử tử sao cứ nhất định buộc tiểu đệ phải rời khỏi Dương Châu?

– Bởi vì ở đây vốn không có chuyện của Tuấn đệ, nên Tuấn đệ cần phải nhanh chóng rời khỏi nơi đây.

Nhạc Tiểu Tuấn nghe ra nhất định bên trong có duyên cớ khác, bèn nói:

– Tiểu đệ thừa mong Quỳnh tử tử không chê mà kết làm tử đệ, chẳng lẽ Quỳnh tử tử lại còn giấu tiểu đệ chuyện này?

Thân Phi Quỳnh thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói:

– Không phải Quỳnh tử tử muốn giấu giếm, có điều... Có điều...

Thấy cô ta cứ mãi ấp úng, Nhạc Tiểu Tuấn giục:

– Thực tình chuyện thế nào, sao Quỳnh tử tử cứ ấp a ấp úng mà không chịu nói?

Chàng cứ một tiếng tử tử, hai tiếng tiểu đệ, khiến Thân Phi Quỳnh cảm lòng không đậu, cuối cùng thấp giọng nói:

– Hảo, tử tử nói đây. Lần này tử tử đến Dương Châu bái kiến Hỏa Linh Thánh Mẫu. Tuấn đệ đã từng nghe nói đến nhân vật này bao giờ chưa?

Nhạc Tiểu Tuấn lắc đầu:

– Chưa.

– Cũng không lạ gì, vì Tuấn đệ xưa nay vốn ít hành tẩu giang hồ, Hỏa Linh Thánh Mẫu thực ra chính là vị sư muội của Không Động Cơ Sơn chủ, luyện thành nhất thân hỏa công, mấy mươi năm nay ít có địch thủ...

– Ô, những điều này thì liên quan gì đến tiểu đệ?

– Đương nhiên Tuấn đệ vốn không liên quan, nhưng...

Cô ta chưa nói hết câu, Nhạc Tiểu Tuấn “A” lên một tiếng như chợt hiểu ra, nói ngay:

– Tiểu đệ biết rồi, Huy cô nương chính là bị Hỏa Linh Thánh Mẫu bắt cóc, đúng không?

Thân Phi Quỳnh gật nhẹ đầu nói:

– Tỷ tỷ đã nói là không giấu giếm Tuấn đệ, Hỏa Linh Thánh Mẫu thực chất chỉ cần có thanh Hấp Kim Kiếm, chỉ cần trao kiếm ra thì Huy Huệ Quân nhất định không gặp hại gì, cho nên tỷ tỷ mới yêu cầu Tuấn đệ nhanh chóng rời khỏi Dương Châu.

Đã nghe kể hết vấn đề, Nhạc Tiểu Tuấn tự nhiên tỏ ra lúng túng khó xử, ngược mắt nhìn Thân Phi Quỳnh nói:

– Tiểu đệ cũng không giấu giếm gì Quỳnh tỷ tỷ, thanh Hấp Kim Kiếm chính ở trong người tiểu đệ.

Thân Phi Quỳnh trở mặt kinh ngạc nhìn chàng hỏi lại:

– Thanh Hấp Kim Kiếm nằm trong người Tuấn đệ?

– Vâng. Thanh kiếm tiểu đệ đang mang đây chính là Hấp Kim Kiếm do Tổng đại lão gia phó thác cho tiểu đệ mang đến trao cho Quy Vân Trang.

Rồi chàng đem chuyện Tổng Trấn Sơn phó thác, và chuyện gặp Huy phu nhân thế nào lần lượt kể hết cho Thân Phi Quỳnh nghe.

Cuối cùng chàng thở dài nói:

– Tiểu đệ đã nhận lời của Huy phu nhân, không thể đổi lời...

Thân Phi Quỳnh ậm ừ trong miệng, trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu nói:

– Huy phu nhân đã đồng ý dùng kiếm đổi người, Tuấn đệ nhận giúp bà ta làm việc này, vậy thì ngày mai cứ việc tới sớm dùng kiếm đổi người, sau đó tiếp Huy Huệ Quân mang về là được. Như chuyện nhịn được thì phải nhịn, chớ nên khí khái ngang ngạnh, ăn nói cũng không nên đắc tội với người của phái Không Động. Hỏa Linh Thánh Mẫu là nhân vật không dễ gì đụng tới, có vậy thì tỷ tỷ mới không lo lắng.

Nhạc Tiểu Tuấn gật đầu nói:

– Tiểu đệ xin ghi nhớ.

Thân Phi Quỳnh còn căn dặn thêm:

– Chuyện đêm nay tỷ tỷ nói cùng Tuấn đệ, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, càng không được nói với Huy phu nhân, chỉ cần con gái bà ta trở về an toàn là tốt rồi. Hảo, tỷ tỷ đi đây, Tuấn đệ tuyệt đối chớ quên mình chỉ là người thay mặt Huy phu nhân đem kiếm tới đổi người, không được tỏ chí ra mặt...

Nói đến đó, nhìn chàng một lúc như muốn căn dặn chàng phải ghi nhớ những gì cô ta nói, cuối cùng mới quay người bước ra khỏi đình, phóng người biến mất trong màn đêm.

Nhạc Tiểu Tuấn đưa mắt dõi theo bóng Thân Phi Quỳnh mà lời không khỏi dậy lên bao suy nghĩ mông lung.

Cô ta cứ dặn đi dặn lại là đừng kiếm đổi người, tuyệt đối không được tỏ ý ra mặt, càng không nên đắc tội với người của phái Không Động, tựa hồ như vị Hỏa Linh Thánh Mẫu này không ai dám động tới?

Đương nhiên, từ lời nói đến thần thái của cô ta cũng thấy rõ ràng xuất phát từ lòng thương mến chàng chân thành mà khuyên nhủ. Thế nhưng Tổng đại lão gia phó thác cho chàng mang thanh kiếm này đến cho Huy Huệ Quân, lẽ nào lại để nó rơi vào tay Hỏa Linh Thánh Mẫu một cách dễ dàng như thế này.

Nhất thời chàng cảm thấy lúng túng khó xử, không biết nên làm thế nào mới thỏa đáng? Giả như lúc này có Lan muội bên cạnh, nàng kinh nghiệm giang hồ phong phú, có thể sẽ giúp chàng định ra một chủ ý hành động.

Nghĩ đến Trúc Thu Lan, tự nhiên lòng chàng lại nôn nao, chân bắt giắc đưa chàng quay trở lại khách điếm.

Chàng trở vào phòng vẫn theo đường cửa sổ, đốt nến lên mở cửa sang phòng bên cạnh. Thế nhưng phòng bên trống rỗng, Trúc Thu Lan vẫn không thấy đến.

Nhạc Tiểu Tuấn lòng cảm thấy thất vọng vô cùng, dạ cũng lo lắng cho nàng, chẳng lẽ nàng đã xảy ra điều gì bất trắc?

Lo thì nhưng cũng không làm gì hơn được, chàng thở dài rồi trở về phòng nằm vắt tay lên trán suy nghĩ liên miên, cuối cùng thì ngủ đi lúc nào không biết.

Ngày hôm sau, nhân vì không có việc gì, chàng cứ đóng cửa ở trong phòng chờ đợi Trúc Thu Lan. Thế nhưng, cả buổi sáng trôi qua vẫn bất âm vô tín, chàng càng lo lắng hơn.

Trúc Thu Lan vốn là người cẩn thận, nàng dù có gặp mẹ nàng hay không thì nhất định cũng đến bảo cho chàng hay. Nhưng đến giờ này mà vẫn không thấy, thì nhất định đã xảy ra chuyện gì không hay rồi. Chỉ nghĩ vậy đủ khiến chàng lòng nóng như lửa đốt, cứ đi tới đi lui trong phòng.

Trời đã đúng Ngọ, cửa phòng bật mở, chỉ thấy gã tiểu nhị bước vào tươi cười nói:

– Công tử, từ sáng đến giờ không muốn ra khỏi phòng, hay để tiểu nhân bảo nhà bếp làm cơm mang vào tận phòng cho công tử dùng?

Nhạc Tiểu Tuấn quả nhiên chẳng màng gì đến cơm nước, thuận miệng nói:

– Ừm cũng được. Nhớ mang cho ta một hồ rượu.

Chẳng mấy chốc, mâm cơm đã được mang đến tận phòng với một hồ rượu bồ đào. Chàng ngồi một mình trước mâm cơm, cảm thấy buồn tẻ liền rót một chén rượu

nốc cạn.

Rượu vào bụng cảm thấy người nóng rần, phấn chấn hẳn lên, dòng suy nghĩ cũng theo đó tuôn chảy bất tận, rồi tiếp chén thứ hai, thứ ba...

Trong đầu chàng lúc này nghĩ đến một điều, những ký hiệu để lại của mẹ Trúc Thu Lan chỉ là giả, hay chính do bọn người của Hỏa Linh Thánh Mẫu làm? Nếu vậy thì có thể Trúc Thu Lan cũng đã nằm trong tay Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Chỉ nghĩ đến đó là chàng thấy hận Hỏa Linh Thánh Mẫu, chỉ muốn nhanh đổi mặt bà ta để giải cứu cho Huy Huệ Quân và Trúc Thu Lan, có điều đáng tiếc là hồi hôm qua chàng đã quên không hỏi Thân Phi Quỳnh xem Hỏa Linh Thánh Mẫu hiện đang ở đâu?

Vừa độc ẩm vừa suy nghĩ miên man, bất tri bất giác chàng uống cạn cả hồ rượu bồ đào. Vốn là người không quen uống rượu, chẳng mấy chốc chàng cảm thấy đầu óc chệnh choáng, liền để nguyên áo quần ngã người trên giường thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, bỗng bên tai có tiếng tiểu nhị gọi:

– Công tử... Công tử, có một vị tiểu cô nương đến tìm công tử.

Nhạc Tiểu Tuấn còn đang mơ mơ màng màng, nhưng nghe loáng thoáng được mấy tiếng tiểu cô nương, liền gượng vùng dậy, đầu óc chưa tỉnh hẳn, hỏi vội:

– Là ai?

Đưa mắt nhìn ra cửa sổ, trời đã ngã chiều, có lẽ giờ này cũng hết giờ Thân rồi.

Từ cửa phòng, một dáng người mảnh khảnh bước vào, giọng nhỏ nhẹ nói:

– Nhạc tướng công, Tiểu Thúy phụng mệnh lão phu nhân đến mời tướng công.

Thì ra nữ nhân này là Tiểu Thúy chứ không phải là Trúc Thu Lan.

Nhạc Tiểu Tuấn cảm thấy hổ thẹn, suýt nữa thì gọi toáng lên tên Trúc Thu Lan, rồi giường nói:

– Tiểu Thúy cô nương đến thật đúng lúc, tại hạ đang định đến cự hoa viên Lôi Đường.

Tiểu Thúy trợn mắt nhìn chàng ngạc nhiên nói:

– Nhạc tướng công, bọn chúng hẹn thời gian là đầu canh, hiện tại chẳng phải là quá sớm ư? Vả lại lão phu nhân đã làm tiệc bảo Tiểu Thúy đến mời tướng công, lẽ nào tướng công không đến?

Nhạc Tiểu Tuấn thấy tên tiểu nhị đã lui ra ngoài, liền thấp giọng nói với Tiểu Thúy:

– Không cần, cô nương hồi báo cùng phu nhân là tại hạ đã dò thăm ra được, bắt cóc tiểu thư là người của Hỏa Linh Thánh Mẫu phái Không Động. Tại hạ dự định đến cự hoa viên Lôi Đường trước khi trời tối để xem xét tình hình, hiện giờ mà đi đến quý phủ thì dễ gây cho bọn chúng chú ý, không đi thì hơn. Cô nương đợi sau khi mặt trời

lặn cứ đến hoa viên Lôi Đường, tại hạ sẽ chờ ở đó, bảo Huy phu nhân cứ yên tâm.

Tiểu Thúy chớp mắt nhìn chàng, bỗng hỏi một câu:

– Nhạc tướng công có tâm sự gì sao?

Quả là nữ nhân, nhìn thì nhận ra ngay nội tâm của đối phương.

Nhạc Tiểu Tuấn vờ không nghe, nói lấp:

– Tiểu Thúy cô nương cứ về phủ bẩm báo với Huy phu nhân, sau khi mặt trời lặn, tại hạ sẽ chờ cô nương tại đó, quyết không để lỡ chuyện.

– Hảo, vậy thì Tiểu Thúy xin cáo từ.

Nói rồi định quay đi, nhưng Nhạc Tiểu Tuấn chợt a lên một tiếng, vội hỏi:

– Quên mất, đường đến cự hoa viên Lôi Đường đi như thế nào?

Tiểu Thúy liền nói cẩn thận một hồi, cuối cùng mới từ biệt trở về.

Nhạc Tiểu Tuấn thấy Tiểu Thúy đi rồi, liền gọi tiểu nhị chuẩn bị cho chàng một hồ rượu và một ít lạc rang mới ra khỏi khách điếm.

o O o